

Z E M P L É N.

Társadalmi hetilap,
főtekintettel Zemplénmegye érdekeire.

(Megjelenik minden vasárnapon.)

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre 6 frt.
Félévre 3 ..
Negyedévre 1 frt 50 kr.
Bérmentetlen levelek csak ismert kezekből fogadhatók el.
Kéziratok nem adhatók vissza.
Egyes szám ára 20 kr.
A nyilvántartásban minden garmond sor díja 20 kr.

HIRDETÉSI DÍJ:
Minden egyes szó után 100 szögig 2 kr.
Azonfelül 1 kr.
Kiemelt, díszbetűs és körzettel ellátott hirdetésekért termékek szerint, minden 1 centimeter után 3 kr. számítatik.
Állandó hirdetéseknek kedvezmény nyújtatik.
Hirdetések a „Zemplén” nyomdájába küldendők.

X Az új év.

Kétségkívül igen érdekes és háladatos thema alkalmi szónokok, költők- és prózairóknak egyaránt. E czim keretébe az elmélkedés nagyon is beillik; esetünk a legtarkább és legellentéesebb színeket állíthatja egymás mellé anélkül, hogy valaki komolyan kifogásolja. Mult, jelen, jövő, csalódás, remény, emlékezet, vágyak stb. receptei az ily balszamos cikkek vagy mondókáknak. S ha a legszebb frázisokból sikerült végre egy mozaikot összeállítanunk, a lap zárkoczkája rendesen e szóban nyer kifejezést: „Boldog új esztendőt!”

Boldog új esztendőt!

Százados, vagy talán évezredes megszokás áll e két szó háta megett s e szokás már törvényé vált. A civilizált emberiség így üdvözlí egymást e napon, szívből, színből? Az mindegy, de eleget tesz a törvénynek. Nem úgy önmagára néve, itt már komolyan számba veszi a mult csodáit s reménykedve tekint a jövőbe, mely katéron mosolyogva, azokat szentül beváltani igékezik.

Mondják: mégis különös teremtmény az emléke. Soha és semmivel sincs teljesen megelégtve. A bezáruló mult felett — bárha a szencse és boldogság mégis csak juttatott számát valami kevés morzsálékot — mindig szigorú ítélet, ellenben a jövőt rendszeren tulbecsüli. Mió az új év jelentősége bizonyos ünnepélyes kifejezést nyert az emberi társadalomban, elődje legtöbnyire becsmélés tárgya lön. Szónokok és k — talán éppen a hatás kedvéért — kikérest valamennyi árnyoldalát s erkölcsi intést állít utmutatóul, a jövőben megjelölték az ösvénya gyógyszer forrásához, hön kívánva, hogy oda nendenki eljuthasson. A közönséges emberek r nem okoskodtak ilyen mélyen, de egész egytűnen e két szóval fejezték ki kívánságaikat:

TÁRCZA,

Ujévi vers.

— 1880. —

Adjon Isten jobb jövődöt,
A magyarnak jobb napot!
Hajh! emeljünk erre is már
Poharat és kalapot!
Nincsen-e egy biztató szó
Profétáid ajakán,
Ínségedben, nyomorodban,
Ó, szegény magyar hazám?!

Tiz csapásnak átka hogy ver,
Ezt huhogja száz bagoly;
Gyászolód van mint a sáska,
Siratód, mint hangyaboly,
Dögrováson mintha lennél,
Hollók, varjak üldenek,
S károdát füledbe sirják,
Csakhogy ők, hajh! éljenek!

Veszni kell így, veszni kell úgy,
Már ha nincsen semmi más,
Csak panaszszó a panaszhoz,
Jajgatáshoz jajgatás.
Veszni kell így, ha a koldus
Énekéhez hang-adót,
S vízbe fuló a keservből
Árvizet kap, nem hajót.

„Adjon Isten boldog új évet, boldogabbat a tavainál!”

Vannak sokan, a kik e naiv kívánságban telhetetlenséget keresnek. Nem áll. Az ember szellemi tulajdonainál fogva, lépésről-lépésre a tökéletesség felé törekszik. E kiváló tulajdonnak köszönhetjük az óriási műrekek megannyi csodás alkotásait, melyek mindegyre nagyobb tért hódítanak el abból, amit isteninek nevezünk. Nem telhetetlenség tehát az, ha kívánalmainkat egyre fokozzuk azok elérésére nézve, melyek percről-percra közelébb visznek bennünket az emberiség végcéljára; a tökély felé.

De bárha előttünk a cél, egyet sohasem szabad szemelől téveszteni: hogy az ember mindenekelőtt erkölcsi lény s mint ilyennek teljesen a morál alapjára kell helyezkednie. A becsületes eszközök megválasztása célunk szentsége, a kétséget nem fog fennhagyni soha, ellenben a pillanatnyi, tetszetős sikereknek gonosz, erkölcs-telen eszközök által való elérése az igazi céltól mindjobban eltávolít.

Ez, és csakis ez vezessen hát bennünket jövőre lépteinkben, különösen ott, hol a közbizalom letéteményeseiképpen szerepelünk. „Becsület és munka” legyen jelszavunk s e jelszóval ajkainkon, ez erkölcsi érülettel lelkeinkben, az anyagi csapások súlyát is könnyebben elviseljük.

Gazdasági levelek.

VI.

Többször volt alkalmunk elmondani, — részint e becses lapok hasábjain, részint másutt, — hogy ma már, midőn természetmányaik árát, a közlekedési eszközök nagy mérvű fejlettsége által, az egész világ versenye nemcsak nyomja, de arra is elkészülve lehetünk, hogy a tultermelés következtében, mulhatlanul silányuló gabonánkkal, a verseny teréről le is szoríthatnak: itt az ideje, hogy mezőgazdaságunkba valamely

más, az eddiginél kimelőbb és emberi számítás szerint, biztosabb jövedelmet ígérő rendszert honosítsunk meg. Igen; mert azt hiszszük: az örökös sopánkodás, minden segélynek a jó uristen és a kormánytól várása, valamint szép szölamokban variálása annak a témának, hogy milyen könnyű p. o. a tengerentuli buzának a mienket a piacon legyűrni? holott azt olcsón, alig valamibe kerülve, termelik, még mi méreg drágán vagyunk csak képesek előállítani? s több ilyen sérelmek, rajtunk segíteni már nem fognak. Azt megkövetelhetjük és követeljük is meg — a magyar kormánytól, hogy a mezőgazdaság érdekeit, mint a magyar állam jólétének fő-fő tényezőjét, jövőben lelkiismeretesebben ápolja; hogy ne csak azon törje örökké a fejét: hogyan, miképen csigázza magasabbra a föld adóját? hanem mint kitűnően földművelő-állam kormányza eszélyesebb gazdasági politikát üzzön! (Mit ha tenni vonakodik: rajtunk áll. hogy helyére mást ültessünk. Magyarországon a földműveléssel, a mezőgazdálkodással foglalkozók száma oly nagy és tekintélyes, miképp csak akarnunk kell és olyan férfiakat ültethetünk a kormányra, kik a mi érdekeinknek egész odaadással hű harcosai lennének.) A szabad verseny mint — szerintünk — az összes emberiségnek jogos sajátja, hasonlít egy rohanó folyamhoz: mesterséges utakon, módokon korlátozható egy ideig, de végre is a korlátozás csak idegesebbé teszi és előbb-utóbb, utat törend magának az egész világon; de törjön is! Mert végtére is — mondjon bárki bármit, — a szabadkereskedés politikája a legjobb kereskedelmi politika a világon!

Az elmondottakkal iparkodtunk kimutatni azt, hogy mezőgazdaságunk bajain segíteni első sorban mi magunk, mezőgazdák, vagyunk hivatva. Miben rejlik e segély; azt általános, országos szempontokból, kimutatták már régebben is, de a legutóbbi erős mozgalom különösen alig hagyott csak egy-egy életre való eszmét is megvilágítatlanul. Mivel azonban nem áll a részekre az, a mi az egészre, itt az ideje, hogy a mezőgazdák vidékenként is kimutassák: miben álljon azon gazdasági reform, mely helyi mezőgazdasági érdekeiket, specialiter előmozdítani képes lenne?

Ha valahol az országban szükséges valamely más, az eddiginél kimelőbb, okszerűbb és emberi számítás szerint, biztosabban jövedelmező

Ver az Isten, ver az ég, föld,
Sujtolnak az elemek;
S tán legjobban, legfájóbban,
Magok ép' az emberek.
De mit ér ezt újra élned,
Szóba szedve szép szerén,
Ha a szóban nincs vigaszhang,
Mint pokolban nincs remény!

Adjon Isten, jó magyar nép,
Adjon Isten jobb napot!
Jó reménnyel, vigaszszóval
Üdvözlő hát egy papod.
Hajh! a kiknek jobb időkben
Babért, koszorut adál,
Dalnokaid, profétáid
Nem is élnek már ma tán?...!

Uj idő jön, uj év támad,
Ne féj édes magyarom!
Felvirul még s szabad is lesz,
Boldog is lesz majd a hon!
Kincseidből sohse' vész el,
A mihez hited marad;
De a vészben el ne csüggedj,
Bajban el ne hagyd magad!

Im, vigyázz jól: — már a holnap
Két kezével áldja ég,
A kinek a sors csapása
Ma elvette kenyerét,
Ostorát hol végig hordá
Balszerencse vihara,
Jobb szerencse száll nyomába,
S áldás terjed általa.

Uj idő jön; Isten átka
Nem örökös sohasem;
Idő szárnyán, ugy a mint jött,
El is tűnik sebesen,
Addig is a sebhez gyógyvirt,
Fájdalomhoz könyvet ad:
S kik a könyvet is letörlik,
Ezer angyalt küld. bocsát.

Uj idő jön, uj év támad,
Mít remegsz hát, magyarom?
Kin sarkadban, baj utánad,
Te magyar vagy, nyomd agyon!
Ezer évnek ezer átkát
Ősöd ugy tapodta el,
S él a hon, bár küzdelemben,
Mert a honnak élni kell!

Uj idő jön, uj év támad,
Látom én már a jelét;
De a multat száz bűnével
A pokolba fojtsd elébb!
Nyom a járom? rázd le:
Ki elárult veszzen el;
Véren át is a magyarnak
A szabadság földje kell!

Rosz napokban jól jegyezd meg:
Mind eltűnik nyomorod;
Megmarad csak terhedül, ha
Ember bűne — ostorod.
Nincs igazság, csak erőszak?
Becsületnek ára vesz?
Palotától a kunyhóig
Annak újra átka lesz,

rendszer meghonosítása a gazdaságban, úgy bizonyára Zemplénmegye az; hol az elitelt, káros, földzsaroló és végeredményeiben a föld termőképességét előidéző egyhangu szemtermelés mellett, alig van más, mint a szőlőművelés; a mi tulajdonképpen nem is mellék ága a gazdaságnak, sőt elnyomója.

Nálunk a reform abból álljon: hogy az eddig folytatott egy oldalú szemtermelési rendszer helyett, a mellett, a marhatenyésztést és az ezzel járó takarmánytermesztést és hizlálást, valamint ezekkel kellő és észszerű összhangban, a kereskedelmi, vagy gyári növények termesztését is honosítsuk meg. E sokolduloság által, a) biztosabb alapokra fektetjük a gazdaság jóvedelmét; mert, ha tőlünk nem függő elemi csapások egyik-másik ágában tönkre teszik is reményeinket: még mindig maradhatnak egyes ágak, melyek kisegíthetnek bennünket a bajból és megmenthetnek attól, hogy a tőkét, mivel gazdaságunk beruházásaiban birunk. megtámadni, kénytelenítsünk. b) Kíméletesebb rendszert követvén, a jobb trágyázás és a kapásnövények általi jobb művelés és földtisztítás által: jobb és biztosabb szemterméseket is nyerendünk. c) Nem fog kísértetni az a gondolat, hogy unokáink a földet mint egy kiélt, kimerített sivatagot fogják örökölni kapzsi apáiktól!

Zemplénmegyének S.-a.-Ujhely körüli vidéke például nagy részben alkalmas lenne a cukorrépa termesztésére is; mely növény termelése ha az észszerűleg és nem tulságos mérvekben üzetik, valóságos áldás a gazdaságra nézve; mert csak nem minden gazdasági növényeinknél nagyobb és biztosabb jóvedelmet ad és a felgyártása után a gazdaságba visszakerülő törkölye is mint marhatáp és hizláló takarmány állattenyésztésünk hizlálásunknak is emeltyúje lenne.

Hogy azonban a cukorrépa-termelése és annak cukorrá felgyártásából nyerhető minden haszon, ne idegen tőkepénzesek, hanem az arra legjogosultabb gazda zsebébe folyhasson: maguknak a mezőgazdáknek kellene tömörülniök, társulniök részvényes társasággá és alkalmas helyen egy részvényes cukorgyárat építeniök.

Hogy sok cukorgyár megbukott nálunk és más országban is, az nem erősebb érv arra nézve, hogy ne építsünk, mint azon tény, miszerint sok fényes eredményekkel működött és működik, arra nézve, hogy — építsünk. Minden az észszerű berendezés, gondos és lelkiismeretes vezetéstől függ, a cukorgyártásnál is épen úgy, mint más akarmiféle gyáraknál.

A dunántúli megyékben, hol a cukorrépa termelés már meghonosult és szép eredményekkel üzetik; most szintén erős mozgalom keletkezett az érdemben: hogy a mezőgazdaságra oly nagy horderejű cukorgyártás ügyét, a gazdasági egyletek, illetve maguk a mezőgazdák vegyék kézbe.

Megérdemelne ez az eszme, hogy a zemplénmegyei felvilágosult gazdák is hozzá szóljanak és árny vagy fényoldalait kellő világításba helyezzék.

K. K.

De az átkon van hatalmad,
S eltiporni van jogod,
Ki kifosztja véres kézzel
Becsületed', vagyonod'
'Veszszén a gaz a hazából'
Lelkes tettek jelszava
Ez legyen hát a jövőre,
S úgy virul fel a haza!

Uj idő jön, uj év támad,
Látom én már a nyomát:
A vizeknek göze fojtó,
Bűz üli a föld porát.
Ez az útja a viharnak,
Villám tüze erre jár,
S vétket és bünt ha föléget,
Áldó napba visszazáll.

Ugy lesz, úgy lesz, jó magyar nép,
Most se' félj hát, végy erőt;
Lelket újat, szívet újat,
S úgy köszönts a jobb jövőt:
Légy már egyszer igazában
Ujra ember és magyar,
S mondd ki büszkén, hogy hazád még
Boldog is lesz, mert akar!

Fejes István.

Iparügy.

Meczner Gyula országgyűlési képviselő ur válasza-leirata a s.-a.-ujhelyi általános ipartársulathoz.

Tisztelt társulat!

Folyó évi novemberhó 2-án kelt becses megkeresésükre, mellyel felkérnek, hogy a II. orsz. ipargyűlésnek a magyar képviselőházhoz benyújtott kérvényét, annak tárgyalása alkalmával figyelemmel kísérem s mint képviselő szavazatommal is pártolnám, következőkről kívánom a tisztelt társulatot értesíteni:

A létező bajokat, nehézségeket, melyek közt a társadalom minden — de különösen iparos osztályának, úgy szólva „a minden napi létért” küzdeni kell: Fájdalom! nagyon is ismerem

Az Austriával 10 évre kötelezőleg megkötött közgazdasági kiegyezés után, gyökeres javulásról szó alig lehet.

Szabad kereskedés Austria javára a monarchia határain belül, védvámok a tulnyomólag nyers termelő Magyarország kárára a monarchia határain kívül: eredményeikben kétséget nem hagyhatnak fel.

Ausztria fejlettebb ipara, haladottabb kulturális és közgazdasági, kedvezőbb pénzügyi, olcsóbb hitel-viszonyai mellett, — ha a létező adozási különbözeteket nem is számítják, ami még zsenge iparunkat, a logika és a számtan bizonyosságával kell, hogy háttérbe szorítsa.

A külföld ellen védvámokkal védett ausztriai ipar, a hazai iparnak versenyét még saját tüzhelyünkön is leszoritja, míg a védvámok folytán nyersterményeinkre bekövetkező s már részben bekövetkezett retorsiók, lesújtják mezőgazdaságunkat s mezőgazdasági iparunkat.

Azonban most nem erről van szó. Azon viszonyok már meg vannak s nekünk mégis tenünk kell, mert a balsors hullámai összecsapnak fejünk felett... elveszünk.

Meg kell tenni minden irányban, amit meg tenni szükséges és lehet.

Meg kell tenni társadalmi uton. Meg kell tenni a törvényhozásnak.

Ha gyökeresen nem is, de segíteni mégis lehet. „Ne hagyj el magad s az Isten sem hagy el.” Ezt tartja a közmondás. És ez igaz is.

Csak helyeselni lehet, azon legujabban megindult kettős mozgalom, mely egyrésztől az iparos — másrésztől a gazda közönséget felrázta; mely mozgalom végeredményben, az iparos és gazdaközönség serezeit s bajait, az iparos és gazdaközönség országos gyűléseinek kérvényei alakjában, a törvényhozó testület elé juttatta.

Minden társadalmi osztály, kell hogy legjobban ismerje a maga bajainak kuforrását, legjobban tudja, érezze mi fáj neki? És legjobban ismerje azon utakat és módokat, melyekkel bajjai orvosolhatók vagy mérsékelhetők.

Épen ezért nagy fontosságúak azon kérvények, melyek a II. országos iparos gyűlés s a magyar gazdák második országos értekezlete által a képviselőházhoz „általános figyelem, érdeklődés és várakozás közt” beterjesztettek.

Mi lesz ezen kérvényeknek sorsuk? Ma megmondani senki sem tudja.

A képviselőház nagy fontosságukat elismerve, beérkezésük alkalmával, egyhangu határozattal egy, már előbb saját tagjaiból alakított szakbizottsághoz utasította.

Ezen szakbizottság első — e tárgy — ülését november 21-én tartotta, mely ülésben meghívás folytán én is részt vettem. Ezen ülésen megállapított a tárgyalás módja. Kimondott ugyanis, hogy a bizottság a kérvényi javaslatokat pontonként tárgyalandja; hogy a szükséghez képest egyes esetekben szakértőket hallgat ki; hogy véleményét a kérvények tartalmára és javaslataira tekintettel, de különben függetlenül terjesztendi a ház elé; végre elhatározott, hogy a kérvények tanulmányozására néhány napi időt enged tagjainak s azután tartandja érdemleges üléseit, mely ülésekről gyorsírói jegyzetek alapján, hű kivonatban értesítetik a nagy közönség.

A tárgy terjedelme és fontosságánál fogva, s mert mind a két kérvény kapcsolatosan tárgyalatik, de azon körülmény folytán is, hogy a közönségi bizottságok (delegatiók) küszöbön lévő ülésezei miatt, a ház decemberhó első felétől szünetelni fog s bekövetkező karácsonyi és újév ünnepek miatt, csak újév után jó ismét össze, bizonyosnak tetszik, hogy a bizottság jelentése, januárhó közepénél, vagy épen végénél hamarabb beterjeszthető nem igen lesz.

Mily irányu lesz a bizottság megállapodása? Mennyiben fognak a kérvényekben javaslatba hozott intézkedések indítványba hozatni? Mily állást fog azok iránt elfoglalni a kormány? s miképen fog azok felett a törvényhozás bölcsesége határozni? Erről még most beszélni korai lenne.

Csak is saját szerény véleményemet mondom ki, ha mint valószínűséget jelzem, hogy a köte-

lező társulás, az iparképesség igazolása, az iparhatóságok kívánt szervezete s e tekintetben az ipartörvény módosítása, nehézségbe ütközni alig fognak. Nagyobb nehézség lesz azonban az ipari szakoktatás szervezése, a vásár és házaló kereset szabályozása, mely kérdések a behatóbb tanulmányozás szükségétől eltekintve, összefüggésben vannak az országos pénzügyi s fontos — magánjogi kérdéssel is.

A mi végül a hadsereg felszerelésének hiányos arányban a hazai ipar által leendő kiállítását illeti, oly természetes, hogy ez iránt véleményem vagy nézet különbség per absolute nem lehet. Sajnos, hogy e tekintetben a delegatióknak nem eléggé hatályos ellenőrzése s a katonai hatóságoknak ugyszólva hatás körön kívül eső tevékenysége miatt, panaszaink még mindig nem méltányolhatók kellő mértékben, bizonyos javulás azonban nem tagadható s szabadjon remélni, hogy a javulás állandó is lesz.

Adja Isten, hogy igyekezetünket siker koronazza s egy jobb jövő virradjon szegény magyar hazánkra s ebben a hazafias, derék s mindenek felett magyar iparos osztályra!

Önöknek, kik közt élek, kikben a becsületes munkát, szorgalmat s hazafiságot becsülni tanultam, kiket képviselni szerencsém van, nem szükséges még különösebb kijelentéseket tennem a tekintetben, hogy ügyöket a magaménak tekintem, azt folyton figyelemmel kísérem, közreműködéssel, szavazatommal sikerhez juttatni, hálás feladatommak tekintem.

Igaz tiszteletemnek, őszinte kifejezése mellett maradok

Budapestben, 1879-ik évi novemberhó 26-án
A tisztelt társulatnak

közli
(Láng.)

kész köteles szolgálja
Meczner Gyula s. k.

Különfélék.

Helyi és megyei érdekűek.

Lapunk jelen száma még minden eddigi előfizetőknek megküldött, a jövőt azonban csak is azoknak küldjük, akik vagy megendrelük, vagy pedig az előfizetési összeget postautalvánnyal beküldik a szerkesztőkiadó hivatalhoz. Kérjük egyúttal a hátrányban levő előfizetési díjak kiegyenlítését is.

Öngyilkosság vagy emberölés? Egy Héja nevezetű sárospataki tanyabérlő közelébb jelentést tett az ottani hatóságna, hogy egyik cseléde jelsmeretlen okokból az istálló mestergerendájára magát felakasztá s meg is halt. Az ügy, emberletről lévén szó, a bejelentés által nem lett befejezve, sőt, amennyiben a boncolás alkalmával látint, hogy az illető előbb halt el, vagy fosztatott meg erőszakosan életétől s csak azután akasztatott, fel, erős alapot nyert a gyanu: miszerint itt bántény szerepel. E gyanu alapján Héja lelett tartoztatva s az ügy most szigorú vizsgálat tárgyát képezi, mely végeldöntést valószínűleg a budapesti orvosi egyetemnél nyerend.

Halbőség. A tavali árvizek folytán a Bodrogközön s különösen a sárospataki határban a halállomány rendkívül felszaporodott. Eddig Gácsországba nap-nap mellett nagy mennyiségű hal szállítottatott vasuton, mióta azonban az idő megenyhült a szállítás egészen megszökött. E körülmény annyira értéktelenné tette ott az élelem e nevezetes cikkét, hogy pár krajczárért most két-három kilogram súlyú halat is szerezhetni. A szegénységre nézve, mely kenyér dolgában szűkölködik, jótétemény ez olcsóság, de közegészségi szempontból mégis vigyázni kell, nehogy romlott s a fenékgig befagyott kisebb tavakból kiszedett döglött halak is piacra kerüljenek.

Néhai Albert Pál árvaszéki ülnök a gyámság-és gondnoksági ügyekről irt kézi könyvének, harmadik és befejező füzeté közelébb kikérült sajtó alá. Minthogy pedig a nevezett kiadvány nyomdai költségét az örökösök fedezni nem hajlandók, lemondtak e füzetet illető tulajdoni jogokról, a kiadó Steinfeld Béla sárospataki nyomdász javára. A kik tehát e füzetet birni óhajtják, azt az illető nyomdásznál 30 kr beküldése mellett megszerezhetik.

Sárospatakat a karácsoni ünnepek alatt ugyan csak nagy izgalomba hozta egy fiatal szédelő, ki magát az erdélyi pincze-egylet megbízottjának adva ki, nem kevesebb mint háromezer hordó bor megvételét helyezte kilátásba. Alig hogy megérkezett a vendéglőbe, pár perc alatt már villángyorsasággal terjedt el a hír mindenfelé; a faktorok lelkesedve szaladoztak s minden apparatus mozgásba hozatott, hogy a rendkívüli kedvező helyzet, egyéni érdekek szerint lehető gyorsan kizsákmányoltassék. Az alkuszok lóhalálában eszközölt közvetítéseinek az volt eredményük: hogy a drága vendég előtt csakhamar megnyitak a leghiresebb pinczék ajtai s ami csak ritkaság volt bennük: boldogabb évek kiváló termékei, mind pazar bőkezűséggel lettek előhozva, hogy az isteni mámorra érdemes borvevő által kegyesen megjeljessenek. De nemcsak a borok spezialitásai képezék e kardiális borkereskedelmi kép egyes megragadó részletét, a staffage sem hagyott fel kívánni valót. Izletes sülték, pogácsák, ünnepi „fonatos” ok patkó-

alaku „mákos“-ok egész halmaza borult ki a kosarak hófehér abroszaiból, ugyannyira, hogy az andante-kóstolás, mihamar a hegyaljai pincze-soirek és dinomdánomok pattogós allegrettójává változott. Még toastok is voltak, melyekben elegikus hangon mondattak el a Hegyalja nyomosságai; a külföldi fufangos vevők eljárásait és megrovásokkal illeték, ellenben a kies Erdély egéből alacsony önzetlen „magyar kupecz“ éltetésével szinig megtelt a pinczei dohos atmoszféra. Így ment ez déltől estig; egyik földalatti üregből ki, a másikba be, míg el nem következett azon állapot, midőn a hosszadalmas szivornyázás ellenható szere, a kávé után ösztönserűleg vágyik a borkövel szaturált gyomor. „Önök szívessége engem teljesen kiforgatott valómból és már most engedjék meg, hogy én tehessem le a garast; legyen szerencsém mindnyájokhoz, legyenek vendégeim vacsorára!“ szolt emberünk bizonyos nagykereskedői nonchalance-al, az utolsó pinczegádorból kilépve s három üdvözlést durrantva mindig övében hordott revolveréből. E szívélyes szavaknak már csak azért sem lehetett ellentállni, mert mindnyája érezte a közelség szükségét azon emberhez, aki bora vevőjéül ígérkezett. A vendéglőbe érve, vidám zeneszó mellett folyt a mulatság tovább, miközben egynehány szerencsés alku meg is kötött, az átvétel és kifizetés ideje azonban más napra halasztatott. Éjfél után lehetett az idő, midőn a társaság szétesztelt kölcsönös kézszerítések kísérletében. Az ügynök ur 34 vagy 35 frtra rugó korcsmai tartozását reggelre ígérte kifizetni, miután — mint fitymálva mondá — e koldus városban 10 frt ráfizetés ígéréte mellett sem volt képes egy ezres bankjegyet felváltani. A pinczer hajlongva jelenté ki szerencsését a fölött, hogy ily hatalmas pénzembernek reggelig hitelezője lehet s elkísérte őt szállására. — Másnap reggel az alkuszok serege már hajnalban ott koválygott lakása körül, várva ébredését, sőt egy uri fogat is megjelölt, hogy Liszkára vigye, egyik birtokos gazdag tartalmu pinczejének megtekintése végett. Az idő mult, a várakozás mindig feszültebb lön, végre is a szán tulajdonosa bátorságot vett magának s felzörgetésére ment. Zörgetett sokáig, zörgetett hiába; az ajtó nem akart felnyitni. Talán valami baleset érte? Talán a guta ütötte meg? Nosza neki az ajtónak! Az recseg, ropog, végre felnyitlik s rá oly látvány tárul a kíváncsiak szeme elé, mely egy pataki vendégszoba külföldben is szármalmas ürességet, e m b e r ü n k n é l k ü l, kétszeres nagytámasban mutatta fel. A látványra hangos habota tör ki a kíváncsi tömeg ajkán s rá utána, mintegy vezényszóra a felkiáltás: „megszokott!“ Már most mi történjék? A családás fájdalomnak elégtételt kell adni. Egyik a távirtdára siet s értesíti a hatóságokat, a másik a városházára. Bakter, pandur, szóval: minden fogd meg közeg mozgásba hozatik s megindul a kupecz üldözés a szélrőzsa minden irányában. A tragikomikum hatása alatt levő utcai közönség ezalatt egyes csoportokba verődve, a történeteket, már most persze nagyitva, reszletezi: szóval: folyik a tárgyalás, midőn hirtelen hire terjed: hogy „m e g v a n, m e g c s i p t é k.“ És valóban, kevés idő múlva, az olasz fele küldött rendőr elöl a közönség levonja a ködfátyolt s feltűnik vele együtt teljes valóságában az érdemes pincze-egyleti ügynök, kit az olasz korcsmában akkor sikerült elfognia, midőn rántottját elköltve, már éppen kalandos utját folytatandó volt. Hogy az illető kicsoda és micsoda? Majd kiderül a szolgabírói vizsgálatból, annyi azonban már most tudva van: hogy egy bukott izr. kereskedőnek a fia, ki most első ízben kiserletét a család és szédelgés szerepében, de bizony nem teljes szerencsével, Megmottoztatván, 51 krajczárt találtak zsebében. Ez bizony három liter borra is édes kevés és még is csak egy kicsibe mult, hogy rajta Patak összes borkészletét meg nem vette — habár csak in effigie is.

Mádról írják lapunknak: Városunk f. hó 27. mozgalmas napot élt. Lászy Vilmos színművész vezetésével alatt műkedvelőink a „Női harc“ című vígjátékot adták elő, melyet hangverseny előzött meg s a legkedélyesebb táncvizsgálat követett. A hangverseny közreműködői közül első sorban Singer Sidonia urhölgyet illeti a koszoru; ki gyönyörű zongorajátékával a közönséget valóban elragadta. Méltó társa volt Winter Illona kisasszony, ki syrénhangjával „Faust“-ból egy áriát s két magyar népdalt énekelt. Záradékol Fűhrer Erzsike k. a. Singer Sidonia urhölgygel négykézre Rákóczy hatalmas indulóját játszották Berlioz világhírű átirata szerint. A színelőadásban Lászy Vilmos színgazgató ur és kedves neje, továbbá Strausz Mariska k. a. Dienes Gyula, Bertóti Károly, Vig Endre, Gavel Ferencz urak szerepeltek s kitünő játékaikkal nem egy jelenetben zajos tapsokat arattak. Fogadják a mélyen tisztelt színművész ur és kedves neje őszinte hálánkat, köszönetünket önzetlen fáradozásukért, mert valóban lankadatlan buzgalomuknak köszönhető, hogy műkedvelőink oly fényes sikert arattak, fogadják továbbá hálás köszönetünket a műkedvelők, elnöke, — Kaliczki István ur, közönségünk közzszeregetben — és tiszteltben álló főbírája, ki az egész ügynök megpendítője volt és a kinek egyedüli törekvése, közönségünk javának előmozdítása. Mi részünkről nemes törekvését mindenkor támogatni fogjuk.

Nyilvános köszönet.

A zemplénmegyei egészségügybeliek kölcsönös segélyegylete legkedvesebb kötelességének tartja a mult hó 27-én alapítókéje javára rendezett sorsjáték és hangverseny létrehozói, szellemi s anyagi támogatónak hálás köszönetét ezennel a nyilvánosság útján is kifejezni.

Névszerint köszöni:

A közönségnek fényesen tanusított részvétét; Zemplénmegye törvényhatósága fejeinek a helyiségek átengedését;

Liszy Cornelia urhölgynek, Bajusz József, Dongó Géza, Kovács Leo és Thoman István uraknak a hangversenyben való szives közreműködéseit.

Dókus Gyula szolgabíró urnak a sorsolás vezetését;

Az alábbirt t. cz. hölgyek és uraknak, kik részint tekintettel a kisorsolandó tárgyaknak összegyűlt nagy mennyiségére és jelentékenyebb értékére, nyereleménytárgyak helyett készpénzt adakoztak, részint a beléptíj megváltásánál felülfizettek, kegyes pártfogásukat, mely lehetővé tette, hogy az egylet a sorsjátékból 250 frt s hangversenyből szintén 250 frt összesen 500 frt tiszta jövedelmet szerzett alapítókéje javára.

Végül a „Zempléni Lapok“ t. szerkesztőségének, az egylet céljai iránt, ugy régebben, mint ez alkalommal is tanusított előzékenységét figyelmét és jóakarátát.

A sorsjátéknak s nyerő számoknak sajtó alatt lévő kimutatása legközelebbi napokban szét fog küldetni.

S.-a.-Ujhely, 1879. január 3.

A rendezők megbízásából s az egylet nevében

Chyzer Kornél,
egyleti elnök.

Készpénzt adakoztak és felülfizettek a következő t. cz. hölgyek és urak:

Gróf Wallis Gyuláné 20 frt. Dr. Schlesinger Kálmán, Munkács 20 frt. Busay Béla, Talya 5 frt. Frieder Zsigmondné, K.-Helmec 5 frt. Dr. Moskovics Mór, Budapest 5 frt. Dr. Uitzman Róbert, Bécs 5 frt. Patzauer Mórné, Szerencs 4 frt. Báró Füllenbaum Ferencz 4 frt. Dr. Fodor Pál, Miskolc 4 frt. Dr. Marko László, Miskolc 4 frt. Marosy Antalné, K.-Helmec 4 frt. Dr. Patzauer Mór, Szerencs 4 frt. Guttman Mór Luka 4 forint. Skérpán Ambrus, Papina 3 frt. Dr. Waldapfel Talya 3 frt. Dr. Lengyel Endre, S.-Patak 2 frt. 50 kr. Bikfalvi Máté Domonkos, Bpest 2 frt. Dienes Istvánné, Kis-Azar 2 frt. Egri Róza, Czeke 2 frt. Gredig Jakab, 2 frt. Rieder Engelbert, 2 frt. Özv. Somogyi Istvánné, 2 frt. Spellenberg Sándor, Varannó 2 frt. Szunyoghy Dezsóné, 2 frt. Verhovay József L.-Mihályi 2 frt. Dr. Veszelyovszky Károly, Árvaváralja 2 frt. Dr. Huray István, 1 frt 20 kr. Ambrózy Nándor, 1 frt. Baumgartner P. 1 frt. Id. Farkas Lajos, 1 frt. Fekete László, 1 frt. Fisch József, 1 frt. Füzesséry Sándor, 1 frt. Gyalokay Ferencz, 1 frt. Hethy Antal, K.-Helmec 1 frt. Hornyay Ferencz, 1 frt. Horváth Endre, 1 frt. Kopper József, 1 frt. Matolay Etelné, 1 frt. Mór Gézáné, 1 frt. Mudry Palkaty Janka, 1 frt. Nemes Lajos, 1 frt. N. N. 1 frt. Dr. Obláth Mór, 1 frt. Pereszélyi István, 1 frt. Dr. Serly Gusztáv, N.-Károly 1 frt. Szabó Elek, 1 frt. Szeghy Elemér, 1 frt. Szöllösy Sándor, 1 frt. Teörzök Gyula, 1 frt. Teich Ignác, 1 frt. Dr. Ungár Samu, 1 frt. Vass József, 1 frt. Veisz Adolf, 1 frt. Zsarnay Béláné, 1 frt. N. N. Szerencs 50 kr. Bärzzy József 1 huszas 34 kr. N. N. 25 kr. N. N. 25 kr. Összesen 152 frt, 4 kr.

Irodalmi és művészeti napló

„Kereskedelmi Lapok“ czimen Debreczenben Zalai Márk és Fazekas Sándor, a debreczeni keresk. szaktanoda tanárai szerkesztése alatt és Kutasi Imre kiadásában megjelenik minden hét szombatján egy a közgazdasági érdekeket felkaroló heti közlöny, mely kiválólag a kereskedelmi ifjúság művelődését és a kereskedelmi és közgazdasági ismeretek terjesztését tűzte ki célul. A szépen kiállított lap, (negyedréti nagy iv), mely egy rég érzett szükségletet pótol s hazai irodalmunkban e nemben, mint egyetlen kereskedelmi-, szak-, önképző- és társadalmi közlöny méltán megérdemli a kereskedők, valamint a kereskedelmi ifjúságnak tömeges pártolását. Előfizetési ára egész évre 6 frt. Nevezett lap a kereskedői segédzsemlézet helyszöklésével és üzleti hirdetések felvételével is foglalkozik. Mutatványszám kívánatra megküldetik.

Beküldetett szerkesztőségünkhöz: „Emlékirat a magyar ipar fejlesztése érdekében“ gr. Zichy Jenőtől. A nemes gróf esinos füzetben a magyar ipar fejlődésének feltételeit fejtegeti; különösen hangsúlyozza, hogy védeni, támogatni kell azon iparágakat, melyek nemcsak fejlődésképek, hanem amelyekhez az előfeltételek is megvannak hazánkban. Így például a repce-olaj gyártást, a malomipart, a börgyártást, továbbá az üveg-agyagedény gyártást és faipart, mint a melyek már eddig is életképeseknek bizonyultak.

C s a r n o k.

Amit orvosolni kellene*)...

— Humoreszk. —

Jókay után írta és a decz. 27-i hangversenyen felolvasta:

Dongó Gy. Géza.

Jelige:

„Miről nem zengett már az ének
Mióta lant és duda szól?“

Tompá.

Tisztelt közönség!

Azaz pardon! Nagyon elsiette a nyelvem. Tekintetes, nemes, nemzetes és vitézlő... nagyságos, méltóságos, föméltóságú és kegyelmes... tiszteletes, tisztelendő, nagyon tisztelendő és főtisztelendő... érdemes és nagyérdemű... mély és magastudományu, alapos és széles ismeretű... széptehetségű és reményteljes... bájos s szellemus uraim! úrhölgyeim! s kisasszonykaim! Bocsássanak meg, hogy unalmas leszek és szépen kérem, meg ne ölje önöket és önikéket a rettentő nagy unalom.

Mert az unalom ölni is képes ám!

Ezt éppen csak az imént vitatá be nekem egyik doktor barátom ott oda bent.

Szerinte: az unalomból fajzódik a vértspedés; ez szüli a rásztkórt; a rásztkórból következnek különféle organikus hiányok: a vese- és lépkór; a lépkór után következik a májdaganat, a szivtágulás; a szivtágulásra jön a szivtűr-csontosulás; innen támadnak a gerinczagybántalmak; azokból jön ismét a hátgerinczsorvadás; ezen komplikált bajoknak egymással való találkozása okozza utóbb a gümőkórt, nem ritkán az agyvelőlagyulást s minthogy az ember unalomban sokszor a fogát szokta piszkálni, ebből támad a csontszú. a csontszú hozza magával a felfőfájdalmat; abból idült baj lesz: mig végre a test ily merő unatkozás szülte általános elgyengülés miatt megtér egy mulatságosabb hazába.

Ex pathologicopsyhiologiai igazság monda ő.

Amiről pedig én fogok jelenleg szólni, az meg csupa aristokratiko-demokratiko-demagogiko idealistiko-realistiko-socialis igazság.

Tehát kezdjük meg egyszer az elején. (Ugy-e bár kezdetnek nem rossz?)

Tehát — tek. nemes. nemz. és vitézlő... nagys. mélt. fömélt. és kegyelmes... tiszteletes, tisztelendő, nagyontisztelendő és főtisztelendő... érdemes és nagyérdemű... mély és magas tudományu... alapos és széles ismeretű... széptehetségű és reményteljes... bájos és szellemdús uraim! urhölgyeim! és kisasszonykaim!

(Ha valakinek a czimét kifejejtettem volna, méltóztassék, kérem ez ügyben utolagos jogorvoslatot szerezni az orvosok rendezőségénél, avagy Jókaynál, akinek én csak jóhiszemű konpilátora vagyok).

Az igaz, hogy még nem mondtam el mind, mert el sem mondhattam...

Mert nálunk kérem szépen még a napszámoknak is van czime. Németben az „ihr“ francziában a „vous“ csak megszólítás; de a „kend“ az már — Hunfalvy ethnographiája szerint is — telivérű ösmagyar titulus.

A titulus nálunk farszto és formalis tudomány.

Tudni kell, hogy nagyméltóságú a miniszter de nem mindig; nagyságos a báró, de nem mindig; méltóságos a gróf, de csak ott a hol. A miniszternél a belsőtitkos tanácsosaim, emezeknél a lakhely (amint erdélyiek vagy magyarországiak) fölváltott dönt.

Azonkívül nagyságos urak a kir. táblai ulnök külön-külön, hanem mikor együtt ülnek csak „tekintetes kir. tábla.“

Nagyságosok és főtisztelendők az uralkodó egyházi föméltóságok: csak főtisztelendők a más felekezettbeliek, nagyisztelendők az esperesek, nagyontisztelendő és tudósok az előljáro egyházi tanügyi férfiak, csak nagyontisztelendők a subalternusok; tisztelendők a plébánusok; tiszteletesek a lelkészek és káplányok — hanem az a szegény tanító csak rek'tram.

Legérdekesebb még e czimek alakulása a fusióknál; értem ha p. o. a méltóságos asszony egy tekintetes urhoz megy nőül. Akkor a tekintetes ur követel, a méltóságos asszony meg enged és, mint már mondtam a fusió által, lesznek mindketten a nagyságosak.

Tensur* a diplomazált ember egész a rendkívüli-ideiglenes-minőségben-számföltöltilag-ingyenes-dijazással-alkalmazott-magyar királyi-dijnok-helyettes-gyakornokig. Még a „jurassor“-is tensur; de már a „judlium“ tekintetes.

Nagy uram a két inassal s egy híján egy segéddel művészkedő borbély, gabnakereskedő és talpkereskedő...

Kegyelmed a falusi bíró — kend, ami azon alul van egész a nyirkos agyagos földig.

De bezzeg megjárta a szerénykedő Bach-huszár, akit Bezirks-comissár létére a panaszló zempléni magyar ember egyre nagyságolt. Én nem vagyok nagyságos, csak „tekintetes.“

* Törzské miatt kivonatosan.

„Mán kérem átossággal,“ — mondá rá az együ-
gyü paraszt — „erre mifelénk csak azokat szok-
tuk tekintetes urnak hinya, akiket meg-
böcsülünk.“

És még szebben járt egyike a Schmerling-
korszakbeli Magyarország kancellárjainak, kit a
folyamodó polgártárs egyre cancellista
urnak czimezgete. — „No, no! atyafi! — mondá
ő exciája — én cancellár vagyok, nem pedig
cancellista.“ „No hiszen még erre is rásegítheti
a jó Isten“ — foházkodék kegyesen a paraszt.
Foházkodását talán nem is hagyta meghallgat-
atlanul az a jó Isten!

Az egykori Zemplén-vármegyei táblabíró
is szabadkozott a méltóságos czim ellen,
amivel az instans paraszt illetgette, mondván:
„mit ér a titulus, atyafi vitulus nélkül?“ ...
Mire a paraszt nagy hizelegve mondá: „megvan
az édes jó uram te benned mindakettő,“

De legyünk igazságosak. A czimretartás
megvan a legelső rétegekig.

Mikor Hajas Gergő úramnak Szunyog jegyző
uram felolvassa a „jómóddal“ megkésztült bizo-
nyitványt, nagy nehezteléssel mond neki: „De
már hát semmit sem tesz a nevem elibe?“
„Ugyan mit tennék oda?“ — „Hát legalább azt
bigyesztené oda, hogy — néhai!“

Szó ami szó, annyi bizonyos, hogy mi ret-
tentő büszke emberek vagyunk. Követelők fölfelé
és hajthatlanok lefelé.

De mint nemzet is büszkék vagyunk.

Aminő melléknevet adunk a tótnak, oláh-
nak, de különösen a németnek, az — bizony
isten — minden egyéb, csak nem hiszünk el.
Chronologiai bizonyossággal mondhatom, hogy
1848. márcz. 15-én mondta urának — aki akkor
csak polgártárs volt, jelenleg a vörös bársonyos
stallumon székel — a házmestere azt a világtör-
ténelmileg nevezetes észrevételt, hogy: „heute
hab' ich zum erstenmal gehört N e m e t ö h n e
h u n c f u t“ ...

Még a koldusok között is van arisztokracia.
„Mit?“ — szól sérelmes önérzettel a vak koldus
feleségéhez, mikor megtudja, hogy leányát egy
sánta koldus kéri nőül, — „hogy meri a szemét
felemelni hozzá?“ Természetesen a vak koldus
leányára csak vak koldusnak szabad a szemét
vetni — ez a rangjához illő partie.

És így van ez mindenütt, társadalmunk
minden rétegében...

De az Isten előtt tán csak demokraták
vagyunk? Az isten táncsak nem tesz közöttünk
személy és rangszerinti válogatást? Minő kérdés?
Magasabb köreink franczia hírszónokokat hoz-
zatnak magukhoz nagybőjti predikációkat mon-
dani; akik délben predikálnak mikor a filiszter
eszik és olyan nyelven predikálnak, amilyenből
a filiszter nem eszik.

De talán tán a pénzvilág előtt csak demo-
kraták vagyunk? A pénz csak nem ösmer rangot?

Dehogyan nem. Ahány iparvállalatot megin-
ditunk, annak az élére nekünk okvetlen „nagy“
ember (?) kell. Nem azt nézzük, hogy pl. aki
szappant, meg téglát akar gyártani értsen is
hozzá... így van aztán, hogy szappant gyárt
olyat, mint a téglát s téglát olyant, mint a szap-

pan. S ha esetleg gyertyát készít, a gyertyái
ugyan nem égnek, hanem a részvényesei igen is...

Még az árgus szemű Jókay is csak egyet-
lenegy domokratát ismert és híresztelt ki „em-
lékei“-ben s az az egyetlen volt Irinyi
Józsi. Ez annyira demokrata volt, hogy Deákot
csak Ferkónak, Széchenyit csak Pistának ne-
vezte. Egyszer kérdé tőle Deák, „mit adnak ma
a színházban Józsi?“ Ő felel rá: „Hunyady
Laczi.“ „Ugy-e bár,“ monda Deák, annak a Hu-
nyady Mukinak a fiát, aki országhormányzója
volt ötödik Laczi idejében?“

Az egyes szakköröknek is megvannak a
maguk braminjái és páriái.

Azt nem tudom, illetőleg nem merem egész
bizonyossággal mondani, ha igaz-é, hogy a városi
keresett műtő-orvos a falusi kollegát csak khiro-
gusnak nevezi; hanem az más ország-világ előtt
tudva van, hogy az uradalmi ügyvédő lőtőfűtő
kollegját csak „csirkeprókátornak“ gú-
nyolja...

Mindezekon kívül találhatnánk még akár-
hány olyan magyar társadalmi réteget, mely
más, mintegy indus hierarchia, egész
seregével a brahminoknak, ksetriáknak, szutrák
és páriáknak.

Mindezek helyett szóljon azonban az ének
arról, amiről első helyen kellendett vala szól-
lanunk s ami előtt minden demokratikus elv
meghajol, illetőleg meghiusul s ez: a szépség
arisztokraciája.

Már Sándor czár megmondotta volt azt az
igazat, mikor Magyarországon átutazott: „ez
egy ország tele királynókkal.“

Oh! be igazat mondott... jaj be is érte-
nek az uralkodáshoz...

Arisztokracia, melynek nem kell korona,
inkább ő oszt koronákat.

A theologusok a bocsánandó vétkezés
„assidua occasio“-jának, a költők az emberi nem
szébbik felének, a bölcsészek az emberi nem
jobbik felének nevezik. Ily értelemben én is
meghajlom előttük demokráta érzelmeim egész
erejével és bensőségével,

A férfi nem harcol és sebeket oszt, a nő
nem ápol és gyógyít.

A férfi feje, a nő szive az emberi társa-
dalomnak.

A férfi a haragban nagy, a nő a szerelemben.
A férfinak ezer dolga van és elfoglaltatása;
a nőnek csak egy, de melylyel egész életén át
foglalkoznia kell s ez szerelme.

Az egész világ rangunk és czimünk szerint
becsül föl bennünket, csupán a nők ítélnék meg
bennünket szivünk és lelkünk bece szerint...

Hanem azért e tiszteletteljes kivétel után
is csak valljuk be az igazat, valljuk be ariszto-
kratikus hajlandóságunkat s ezzel azt a véghe-
tetlen nagy kóros állapotot, melyet orvos-
solni kellene.

Uraim, orvos urak, orvosai a társadalomnak,
elő azzal a gyökeresen kuraló gyógy móddal s
azzal a hathatós receptével!...

Sokszor eszembe jutt, mikor a nemzetek
sorsa fölött el-el gondolkozom, hogy minden
népet teremtett az ur isten valami szemmel
látható czélra. Az anglust azért, hogy a pók-

szálu tambura huron lyukat furjon és varrótüvel
lássá el az iparos világot; a francziát azért, hogy
a szunyokáló Európa idegeit csiklandozva felvil-
lanyozza; az olaszt, hogy énekeljen s komédiás-
kodjék: a csehét, hogy muzsika szó is legyen
az utolsó itéleten; a németet azért, hogy dol-
gozzék, egyedül csak a magyart — ezt a sirva-
vigadó nemzetet teremtette azért, hogy benne
kedve teljék s gyönyörrel pihentesse a szerzet
babérokon.

Mi a legjobb helyet választók, mely el
nem vétetik tőlünk.

Nyugodjunk meg tehát e páratlan öntuda-
tan s czifrázzuk fel magunk attitulusainkkal.
Alázatos szolgálók!

Üzleti tudósítás.

Hivatalos

piaczi árkimutatás.

1880. január 2-án.

			frt.	kr.
Buza	100 kg.	sulyu.	13	—
Gabona	100	„	11	—
Árpa	100	„	7	—
Zab	100	„	7	—
Kukur.	100	„	8	—
Burgonya	100	„	4	—
Borsó	100	„	14	—
Lencse	100	„	10	—
Paszuly	100	„	10	—
Köl. kása	100	„	13	50
Vaj	1 liter.	„		80
Szesz	„	„		34
Marhabús	1 kgr.	„		44
Salona uj	„	„		60
Sertés-zsir	„	„		72
Széna	méter mázsa	„	3	20
Alom szalma	„	„		90

A magyar éjszak-kelet vonat menetrendje

1876. május 15-től.

A vonatok érkezése S.-a.-Ujhelybe.

Budapestről: 10 ó. 30 p. reg. — 6 ó. 34 p. este.
Kassáról: 9 ó. 30 p. reg. — 5 ó. 27 p. este.
M.-Szigetről: 9 óra reg. — 5 óra 8 percz este.
Przemysléről L.-Mihalyiba: 8 óra 40 percz reggel.

A vonat indul S.-a.-Ujhelyből.

Budapestre: 9 ó. 45 p. reg. — 5 ó. 47. p. este.
Kassára: 9 ó. 31 p. reg. — 6 ó. 54 p. este.
M.-Szigetre: 11 ó. 30 p. d. e. — 7 ó. 30 p. este.
L.-Mihalyiból Przemyslére: 7 óra 50 percz este.

HIRDETMÉNYEK.

Deutsch József utódainál

kapható naponta friss bécsi és kassai virsli.

Az orvos urak és a közönség szives figyelmébe.

Miután hamisítási s félrevezetési szándékból Luhi víz elnevezés alatt, az egyedül valódi és szakférfiak által elismert **Margit** gyógyforráson kívül más vizeket is hoznak kereskedésbe s miután **vas és szabadszénsav tartalomban gyenge, de félig kötött szénsav tartalomban valamennyi szikéleges ásványvizeknél gazdagabb Margit gyógyforrásunk vegyi összetétele egészen különbözik azoktól**, — hogy az ilyen szándékos félrevezetésektől az orvosi kar úgy a szenvedő emberiség is védve legyen, — elhatároztuk: **gyógyforrásunk elnevezésénél eddig használt „Luhi“ első név használatát egészen elhagyni s csupán a „Margit gyógyforrás“ elnevezést megtartani.** Ezek folytán kérjük a tek. orvosi kart, hogy ezentul rendelvényeik alkalmával már ne a Luhi víz, hanem min-i denkor határozottan csak a „**Margit gyógyforrás**“ elnevezést sziveskedjenek használni a t. cz. közönség is csak a „**Margit gyógyforrás**“ elnevezés használatára kéretik.

Margit gyógyforrás
igazgatósága.

Nyomatott Sátoralja-Ujhelyben a „Zemplén“ gyorsajtóján 1880.

Árverési hirdetés.

Zemplénmegyei Bodrog-Keresztur városában a közbirtokosság tulajdonát képező, az előbbi években 2506 frt évi bérösszeg mellett haszonbérbe volt, de egy év óta házilag kezelt regale jövedelem, értve alatta az iialmérési jogot, 1880-ik éváprilis 1-től, hat évre ujra bérbe adatik, — mely bérletet a közbirtokosság zárt írásbeli ajánlatok (Offer) mellett adja bérbe, az ajánlatok 1880-ik február 10-ig bezárólag aláírothoz mint a közbirtokosság e részbeni megbízottjához adandók, vagy postán küldendők be, az ajánlandó évi bér 10%-nek bemellékléssel Bodrog-Kereszturba, a hol február 12-én fognak a tisztartói lakban nyilvánosan felbontani — és a feltételek is akár mikor megtekinthetők.

Freyler József
tiszttartó.

3-3

Az életpiaczon a reformatus tanítóak átellenében lévő szögeltet házban két szoba, két előszoba, konyha, kamara, fatartó, tágas pad, külön udvar és bejárattal, folyó év április 25-től egy, esetleg több évre is kiadó. Értekezhetni ugyanazon házban lakó tulajdonossal Sz. Gy.-val.

1-2